

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๗๖

วันพฤหัสบดีที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๓

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: วันนี้
มีสมาชิกมาร่วมประชุม ๑๕๒ คน ครบองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้นำเนืองการประชุม
ต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน
สภาจะแจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันนี้ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๗๒
และ ๗๓ จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขเปลี่ยนแปลง
ประการใดบ้าง

(ไม่มีสมาชิก ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลง
ประการใด)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: เมื่อไม่
มีท่านผู้ใดขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงประการใด
ถือว่าที่ประชุมรับรองรายงานการประชุม
ทั้งสองครั้งนี้

ระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราช
บัญญัติปreamการค่าประเวณี พ.ศ.
ซึ่งคณะกรรมการการปกครองพิจารณา
เสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำนวน)

ที่ ๗๑๒/๒๕๐๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๓๐ กันยายน ๒๕๐๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติปreamการค่าประเวณี พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติปreamการค่าประเวณี พ.ศ. พร้อมด้วยบันทึก
การประชุมของคณะกรรมการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะเป็นรัฐสภาทำหน้าที่นิติบัญญัติ ได้
ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติปreamการค่าประเวณี พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี
เป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา ประกอบด้วย

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่มีผู้แปรญัตติ

๓. ปรากฏผลของกรพิจารณา ดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

”

มาตรา ๑

”

มาตรา ๒

”

มาตรา ๓

”

มาตรา ๔

มีการแก้ไข

มาตรา ๕

”

มาตรา ๖

”

มาตรา ๖ ทวิ

กรรมวิธีการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๖ ตริ

”

มาตรา ๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘

มีการแก้ไข

มาตรา ๙

กรรมวิธีการตัดออกทั้งมาตรา

มาตรา ๑๐

มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๒

มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓

”

มาตรา ๑๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕

มีการแก้ไข

มาตรา ๑๖

มีการแก้ไข

มาตรา ๑๗

ไม่มีการแก้ไข

๔. ใ้เห็นอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพร้อมฉบับบันทึก

นี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) เสกส บุนยชัยฐิติ

(นายเสกส บุนยชัยฐิติ)

เลขานุการ

๔๐๔

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ร่าง
พระราชบัญญัติปรัมากรค่าประเวณี
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยกาปรัมากรค่าประเวณี

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติปรัมากรค่าประเวณี พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทรศก ๑๒๗
มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การค่าประเวณี” หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใดหรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการค้าสอนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

“สถานการค้าประเวณี” หมายความว่า สถานที่ใดๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเวณี โดยจัดให้มีผู้กระทำการค้าประเวณีไว้เพื่อการนั้นด้วย

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานประกอบธุรกิจเพื่อสินจ้างที่จัดไว้เป็นที่พักหรืออยู่อาศัย เป็นที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม หรือเป็นที่ให้ความบันเทิง การ
ปรนนิบัติหรือความสะควสบาย

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ

“ผู้รับการสงเคราะห์” หมายความว่า บุคคลซึ่งอธิบดีมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับ
การรักษา และหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
มาตรา ๕ ผู้ใด เพื่อกำหนดค่าประเมิน กระทำกรอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (คือ)

(๑) เข้าติดต่อกับ ชักชวน แนะนำตัว ติดตามหรือรับเข้าบุคคล (ใน) ตาม
ถนนหรือ (ใน) สาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวใน (ลักษณะ) ที่อื่นโดยนเป็นการ
เปิดเผยและนำอัยอายุหรือเป็นที่เด็กหรือรับจำคุกแก่สาธารณชน

(๒) เติจเตวี (ไปตามถนนหรือสาธารณสถาน) หรือคอยอยู่ (ใน) ตาม
ถนนหรือ (ใน) สาธารณสถานในลักษณะหรืออาการที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการคิดต่อ
ในการค่าประเมิน (นั้น)

(๓) เข้าไปมั่วสุมในสถานการค่าประเมิน

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ใดกระทำ (การอันเป็น) การค่าประเมินในสถานการค่าประเมิน
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ทวิ ผู้ใดกระทำการค่าประเมินต่อบุคคลเพศเดียวกัน ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ทริ ผู้ใดจัดหาผู้กระทำการค่าประเมินเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗ ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค่าประเมิน
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘ (เจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการโรงแรม หอพัก สถานจัดการ
ในที่พักลับ คาบาเร่ สถานนวดอบตัวหรืออาบน้ำ) ผู้ใดยินยอมให้ (มีการ) ผู้อื่นกระทำ
(อันเป็น) การค่าประเมินเป็นปกติธุระในสถาน (ที่นั้นๆ) บริการที่ตนเป็นเจ้าของกิจการ
ผู้ดูแลหรือผู้จัดการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

LIRT

(มาตรา ๕ ผู้ใดกระทำการอันเป็นการค้าประเวณี โดยยอมรับการกระทำจากบุคคลเพศเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ)

มาตรา ๑๐ เมื่อศาลได้พิพากษาให้ลงโทษ (บุคคล) ผู้ใดตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ หรือมาตรา (๙) ๖ ทวิ (และผู้นั้นได้รับโทษตามคำพิพากษา) แล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นเป็นโรคอันควรได้รับการรักษาหรือเป็นผู้ควรได้รับการอบรมฝึกอาชีพ หรือทั้งสองอย่าง อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการรักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพ ในสถานสงเคราะห์ เมื่อผู้นั้นพ้นโทษได้ (มี) ตามระยะเวลา (ตาม) ที่อธิบดีกำหนด เหนมิให้เกิน (กว่า) หนึ่งปีนับแต่วัน (ที่บุคคลนั้น) พ้นโทษ

มาตรา ๑๑ ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์สำหรับรักษาและอบรมฝึกอาชีพผู้รับการสงเคราะห์

มาตรา ๑๒ ให้อธิบดีโดยอนุวัติรัฐมนตรีมีอำนาจออกข้อบังคับ (กำหนด) ว่าด้วยระเบียบวินัยและการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์ (และกำหนดระเบียบวินัยซึ่งผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติ)

(ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดละเมิดหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับที่รัฐมนตรีกำหนด) ให้อธิบดีมีอำนาจลงโทษแก่ผู้รับการสงเคราะห์ (คือ) ซึ่งฝ่าฝืนข้อบังคับที่ออกตามวรรคก่อน ดังต่อไปนี้

- (๑) กักบริเวณไม่เกินครั้งละสิบห้าวัน หรือ
- (๒) ตักหรือลดประโยชน์หรือความสะดวกที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวก

มาตรา ๑๓ เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่ (อื่น) ใด (ซึ่งอยู่) นอกสถานสงเคราะห์ จะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่นั้นได้

มาตรา ๑๔ ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา ๑๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

LIRT

มาตรา ๑๕ อธิบดีมีอำนาจสั่ง (ให้) ปลดอัยการผู้รับการส่งเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา ๑๓ ก่อนเวลาที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๑๐ ได้เมื่อ (ปรากฏ) อธิบดีเห็นว่าผู้รับการส่งเคราะห์ (คนใดมีความประพฤติดีเป็นที่เชื่อได้ว่า) จะกลับตัวไม่กระทำการค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดี (และมีผู้อุปการะ) หรือเพราะ มีผู้มีหลักฐานควรเชื่อดี (ให้) รับอุปการะหรือรับรองจะ (อาชีพ) งานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ

มาตรา ๑๖ อำนาจและหน้าที่ซึ่งอธิบดีมีอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใดเป็นผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในเขตจังหวัดนั้นได้

กรมอัยการให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎรรมนูญ : ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ (คณะกรรมการได้เข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎรรมนูญ : คณะกรรมการมีอะไรจะแสดงเพิ่มเติมหรือไม่ พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์

(ประธานกรรมการสามัญ) : คณะกรรมการไม่มีอะไรที่จะแสดงเพิ่มเติม

ประธานสภาผู้แทนราษฎรรมนูญ : เลขานุการอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมสุคนธ์ (ผู้ทำการแทนเลขาธิการสภาฯ) : ร่างพระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี พ.ศ. . . . ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒

และมาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔ มีการแก้ไข มาตรา ๕ มีการแก้ไข มาตรา ๖ มีการแก้ไข มาตรา ๖ ทวิ กรรมการเพิ่มเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๖ ครี กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙ กรรมการตัดออกทั้งมาตรา มาตรา ๑๐ มีการแก้ไข มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ ไม่มีกรรมการแก้ไข มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข มาตรา ๑๖ มีการแก้ไข มาตรา ๑๗ ไม่มีการแก้ไข (ไม่มีสมาชิกทักท้วง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎรรมนูญ : เป็นอันเสร็จการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้วต่อไป ขอปรึกษาในวาระที่ ๓ ว่าสมควร

จะประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็น
กฎหมายได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นควรให้
ประกาศใช้ได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่าน
ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็น
อันว่าที่ประชุมเห็นสมควรให้ประกาศใช้

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติ

วิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

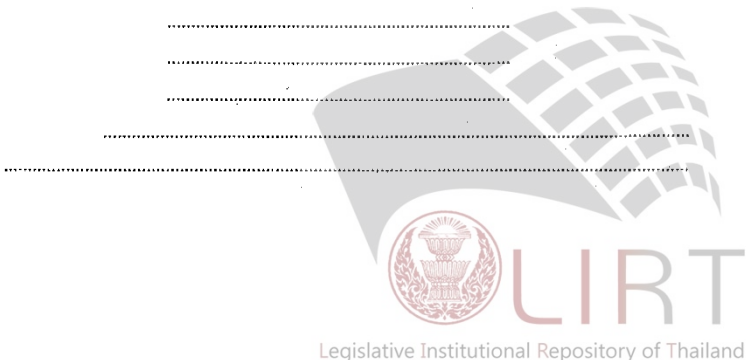
เหตุผล

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีบทบัญญัติ
บางมาตรายังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงให้การรับและการจ่ายเงินแผ่นดินเป็นไปโดยเรียบ
ร้อยและสะดวกต่อการปฏิบัติ ตามมาตรฐานกองบริหารการคลังที่ดี จึงสมควรแก้ไขเพิ่ม
เติมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น.

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒

“มาตรา ๕ ทวิ เมื่อพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมออกใช้แล้ว ถ้ารายจ่ายสูงกว่ารายได้ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจกู้เงินมาจ่ายได้ตามความจำเป็น แต่กรณีจะเป็นประการใดก็ตาม การกู้เงินตามมาตรานี้ในปีหนึ่ง ๆ ต้องไม่เกินร้อยละ ๒๐ ของจำนวนเงินงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม

การกู้เงินตามความในวรรคก่อน จะใช้วิธีออกตั๋วเงินคลัง พันธบัตร หรือตราสารอื่นใดก็ได้ตามความเหมาะสม ในกรณีออกพันธบัตรหรือตราสารอื่น ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจออกกฎกระทรวง กำหนดคุณสมบัติตราที่จะกู้ เงื่อนไข หรือวิธีการต่าง ๆ ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการออกพันธบัตรหรือตราสารอื่น และจัดการทุกอย่างเกี่ยวกับเงินกู้”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๔ งบประมาณรายจ่ายเพื่อชดใช้เงินคงคลังก็ดี หรือชดใช้เงินทุนสำรองจ่ายตามมาตรา ๒๔ ทวิก็ดี ให้แยกตั้งไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหาก และให้ถือว่าเป็นรายจ่ายของเงินงบประมาณที่ได้จ่ายเงินคงคลังหรือเงินทุนสำรองจ่ายนั้น ๆ ไป”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๓ ทวิ และมาตรา ๒๓ ทวี แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ ตามลำดับ

“มาตรา ๒๓ ทวิ ส่วนราชการใด ๆ นอกจากกระทรวงการคลังจะทำการก้อหนดผูกพันที่เป็นการกู้ยืมเงินหรือการค้ำประกันมิได้ เว้นแต่ในกรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ ทวี”

LIRT

“ มาตรา ๒๓ ศรี รัฐวิสาหกิจที่ไม่ใช่นิติบุคคล ถ้ามีความจำเป็นต้องกู้ยืมเงิน เพื่อใช้เป็นทุนดำเนินงานชั่วคราวเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปี ให้กระทรวงเจ้าสังกัดมีอำนาจกู้ยืม ให้ได้ ด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีและผู้ดำเนินการ ทั้งนี้ ถ้าเกินจำนวนเงินเกินกว่า สามล้านบาท ต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีก่อน เงินที่ได้รับจากการกู้ยืมตามความ ในมาตรานี้ให้จ่ายแก่รัฐวิสาหกิจนั้น เพื่อนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์ที่ได้โดยไม่คองนำส่งคลัง”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๒๔ บรรดาเงินที่ส่วนราชการได้รับเป็นกรรมสิทธิ์ ไม่ว่าจะได้รับตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ หรือที่ได้รับชำระตามอำนาจหน้าที่ หรือสัญญา หรือส่วน ราชการได้รับจากการให้ไว้สถานที่หรือทรัพย์สิน หรือเก็บดอกผลจากทรัพย์สินของราชการ ให้ส่วนราชการที่ได้รับเงินนั้นนำส่งคลังตามระเบียบหรือข้อบังคับที่รัฐมนตรีกำหนด เว้นแต่ จะมีกฎหมายกำหนดเป็นอย่างอื่น

ส่วนราชการใดได้รับเงินที่มีผู้มอบให้เพื่อช่วยราชการให้ส่วนราชการนั้นจ่ายเงิน หรือก้อหนี้ผูกพันภายในวงเงินที่ได้รับนั้นได้ และไม่ต้องนำส่งคลัง

ในกรณีที่ส่วนราชการได้รับเงินตาม โครงการช่วยเหลือหรือร่วมมือกับรัฐบาล ต่างประเทศ องค์การสหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติ องค์การ ระหว่างประเทศอื่นใด หรือบุคคลใด ไม่ว่าจะเป็เงินให้กู้หรือให้เปล่า รวมทั้งเงินที่ส่วน ราชการได้รับสืบเนื่องจากโครงการช่วยเหลือหรือร่วมมือเช่นนั้น รัฐมนตรีจะกำหนดเป็น อย่างอื่นโดยไม่ต้องนำส่งคลังก็ได้

รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ส่วนราชการที่ได้รับเงินในกรณีคือไปนี้ นำเงินนั้นไปจ่าย โดยไม่ต้องนำส่งคลังก็ได้ คือ

(๑) เงินที่ได้รับในลักษณะค่าชดใช้ความเสียหายแห่งทรัพย์สินและจำเป็น ต้องจ่ายเพื่อบูรณะทรัพย์สิน หรือจัดให้ไว้ทรัพย์สินคืนมา

(๒) เงินรายรับของส่วนราชการที่ในสถานพยาบาล สถานศึกษา หรือ สถานอื่นใดที่อำนวยความสะดวกแก่สาธารณประโยชน์ หรือประชาสงเคราะห์ ในกรณีนี้ ส่วนราชการนั้นจะนำเงิน ไปจ่ายได้แต่เฉพาะตามระเบียบที่ ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีและ ผู้ดำเนินการ”

LIRT

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ การขอเบิกเงินจากคลังตามงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณใดให้กระทำได้แต่เฉพาะภายในปีงบประมาณนั้น เว้นแต่

(๑) เป็นงบประมาณรายจ่ายข้ามปี หรือ

(๒) เป็นงบประมาณรายจ่ายที่ได้กักหน้ผู้กักหน้ไว้ก่อนสิ้นปีงบประมาณ และได้มีการกันเงินไว้ตามระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินจากคลัง

ในกรณี (๒) ให้ขยายเวลาขอเบิกเงินจากคลังต่อไปได้อีกไม่เกินสามเดือนปฏิทินของปีงบประมาณถัดไป”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ ในกรณีที่เงินงบประมาณรายจ่ายข้ามปี การขอเบิกเงินจากคลังตามงบประมาณรายจ่ายข้ามปีนั้น ให้กระทำได้แต่เฉพาะภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยงบประมาณรายจ่ายเว้นแต่เป็นงบประมาณรายจ่ายข้ามปีที่ได้กักหน้ผู้กักหน้ไว้ก่อนสิ้นกำหนดเวลา และได้มีการกันเงินไว้ตามระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินจากคลัง ก็ให้ขยายเวลาขอเบิกเงินจากคลังต่อไปได้อีกไม่เกินสามเดือนปฏิทิน”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒

“มาตรา ๒๙ ทวิ ให้มีเงินทุนจำนวนหนึ่งโดยให้รัฐมนตรีจ่ายจากคลัง เรียกว่า “เงินทุนสำรองจ่าย” เป็นจำนวนหนึ่งร้อยล้านบาท เงินทุนนี้ให้นำไปจ่ายได้ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการแผ่นดิน โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี และเมื่อได้จ่ายไปแล้ว ให้ตั้งงบประมาณรายจ่ายชดใช้เพื่อสมทบเงินทุนนั้นให้จ่ายต่อไป”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ (นายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ โดยมีหลักการว่าหลักการแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยวิธีการงบประมาณ เหตุผล เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีบทบัญญัติบางมาตรายังไม่เหมาะสม ควรปรับปรุงให้การรับและการจ่ายเงินแผ่นดินเป็นไปโดยเรียบร้อยและสะดวกต่อการปฏิบัติตามมาตรฐานการบริหารการคลังที่ดี จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในเรื่องนี้รัฐบาลขอชี้แจงเพิ่มเติมเพื่อประกอบความเข้าใจท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทราบและเข้าใจในเจตนาของรัฐบาลว่ามีเจตนาประการใดบ้าง ในกรณีที่ได้ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาก่อนทั้งงบประมาณแผ่นดินจะออกไป ผ...คิดว่าวิธีการทำงบประมาณนั้นเราเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า ยังมีสิ่งที่ไม่เหมาะสมจะต้องปรับปรุงกันให้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ จะเห็นได้ว่าหลังจากสมัยปฏิวัติมานี้ เราได้เริ่มแก้ไขพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณและได้ทำอย่างเช่นปีที่แล้วมาได้เสนอต่อสภาฯ ซึ่งท่านผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายคงจะได้ทราบเป็นอย่างดีในเจตนาของรัฐบาลนี้แล้วว่าได้พยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะกระทำจัดสรรงบประมาณให้ทั่วสะดวกและเพื่อให้ท่านสมาชิกได้ทราบทุกรายการโดยแท้จริง แต่ว่าเนื่องจากว่าในการทำงบประมาณนั้น เรายัง

มีวิธีการอยู่ก็หลายสิ่งหลายประการ ที่ควรจะต้องปรับปรุงเพื่อกำหนดให้ระบบบริหารการคลังของรัฐบาลเข้าสู่มาตรฐานที่ดี และที่เหมาะสม สิ่งอะไรที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลหรือไม่ถูกต้องตามระบอบของหลักประชาธิปไตย เราก็ได้จัดการแก้ไขเพื่อปรับแก้ไขเข้าสู่หลักเกณฑ์ที่ถูกต้องและให้เป็นไปตามระบอบประชาธิปไตยให้ดียิ่งขึ้น และในการที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ถ้าจะสรุปแล้วก็มีเรื่องใหญ่ ๆ อันเป็นข้อสังเกตซึ่งท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายจะได้สังเกตแล้วจะเห็นว่า มีอยู่ประมาณ ๔ ประการด้วยกัน กล่าวคือ ในประการแรกที่ได้กล่าวก็คือรัฐบาลมีเจตนาอย่างสำคัญที่สุดก็คือ เพื่อจะปรับปรุงบริหารการคลังเสียใหม่ ซึ่งท่านทั้งหลายคงจะได้แลเห็นแล้วว่าฐานะของการคลังและการเงินในอุคซของรัฐบาลนี้ ซึ่งหลังจากปฏิวัติของเราได้ดีขึ้นตามลำดับ อาจจะไม่ดีเลิศ แต่ก็ขึ้นไปได้ดีขึ้นตามลำดับ จากผลของการรายงานจากธนาคารโลกก็ได้เป็นที่เชื่อถือว่าเป็นฐานะในการคลังและในการเศรษฐกิจของเราได้ดีขึ้นตามลำดับ จะเห็นได้จากที่ว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของเราได้ไปประชุมอยู่ที่ประเทศอเมริกา ณ บัดนี้ก็ได้รายงานกลับเข้ามาทำให้ธนาคารโลกเชื่อถือที่จะให้การสนับสนุนช่วยเหลือในการที่จะกู้ยืมเงินมาพัฒนาการประเทศของเราได้อีกหลายรายการที่เกี่ยวข้อง ประกอบทั้งตัวรัฐ-

LIART

มนตรีว่าการกระทรวงการคลังก็ได้รับเลือก
เป็นประธานในการประชุมธนาคารโลกที่จะ
ได้มีการประชุมในวาระต่อไป ซึ่งเป็น
เรื่องชัดเจนให้เห็นว่าเขามีความเชื่อถือใน
ระบบการคลังของเราในปัจจุบันนี้ ตามสิ่ง
ซึ่งผมเองในนามของคณะรัฐบาลได้ชี้แจง
เป็นอย่างมากในการทำงบประมาณเมื่อปีที่
แล้วมาว่าสิ่งที่ทางรัฐบาลรู้สึกหนักใจเป็น
อย่างมากก็คือ เรื่องการที่รัฐบาลในสมัย
ก่อน ๆ ได้เบิกเงินเกินบัญชีจากธนาคาร
แห่งประเทศไทยไปและก็ได้ทำต่อเนื่องกัน
มาตามลำดับตั้งแต่ประมาณปี พุทธศักราช
๒๕๑๕ เงินที่เบิกเกินบัญชีนี้ ท่านทั้งหลาย
ก็ย่อมทราบเป็นที่ทั่วไปแล้วว่า ก็เนื่องจาก
ว่าเงินรายได้เข้าคลังไม่พอกับรายจ่ายฉะนั้น
จึงมีการเบิกเงินเกินบัญชี เงินที่เบิกเกิน
บัญชีนี้ตามหลักเกณฑ์ก็ได้มีระบุไว้ว่าจะ
ต้องใช้หนี้กับต้นภายใน ๓ เดือน หลัง
จากที่พระราชบัญญัติงบประมาณได้ผ่าน
สภาแล้ว แต่จริงอยู่ในการที่ทำงานประ
มาณในครั้งที่แล้ว ๆ มานั้น รัฐบาลก็ได้ตั้ง
ยอดเพื่อเอาเงินในงบประมาณปีใหม่นั้น
เองมาชดใช้เงินที่เบิกเกินบัญชีมาจากระนา
การแห่งประเทศไทย และปรากฏตามหลัก
ฐานแล้วก็ปรากฏว่าได้ส่งใช้จริง แต่ใช้ตัว
เลขเท่านั้นเบิกเงินไม่มี นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ
มาก ก็ปรากฏว่าหนี้สินที่รัฐบาลนั้นจะต้อง
รับภาระผูกพัน จะต้องชดใช้ในจำนวน
เบิกเงิน ซึ่งถ้าผมจำไม่ได้แล้วก็ประมาณ

๑,๕๐๐ ล้าน ซึ่งรัฐบาลนี้จะตั้งชดใช้หนี
ยนั้นแทนไปตามลำดับ และถ้าหากว่าเรา
ขึ้นปล่อยให้ทางฝ่ายรัฐบาลมีสิทธิ์ที่จะเบิก
เงินเกินบัญชีโดยวิธีนี้กันไปอีกเรื่อย ๆ ก็
คงเข้าใจว่าคงจะไม่มีที่สิ้นสุด ฉะนั้นทาง
รัฐบาลนี้จึงได้ตกลงใจที่จะตัดอำนาจไม่ให้
รัฐบาลนี้เบิกเงินเกินบัญชีนี้ ให้ใช้ในวิธีการ
ที่ถูกต้องที่จะต้องกระทำต่อไป ซึ่งวิธีการ
ที่ดีนั้นถ้าหากเราไม่เบิกเงินเกินจากธนาคาร
แห่งประเทศไทยแล้วในบางขณะ ซึ่ง
รัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้อง ใช้เงินและ
รายได้หรือรายรับของเรายังไม่เข้าคลัง โดย
ที่ยังไม่พอกับความจำเป็นที่จะต้องจ่าย ไป
รัฐบาลก็อาจจะมิวิธีที่ อาจจะกู้เงินในระยะ
สั้น เช่นเป็นต้นว่า การออกตั๋วเงินคลัง ซึ่ง
เป็นประเพณีซึ่งสากลทั่วโลกเขาก็ใช้วิธีนี้
ทั้งสิ้น เขาใช้วิธีนี้ยกตั๋วเงินคลัง จริงอยู่
พระราชบัญญัติตั๋วเงินคลังนั้น เราได้มีมา
แล้วมาตั้งแต่ปีประมาณ ๑๕ ปี จน
กระทั่งถึงปีพุทธศักราช ๒๕๐๔ นี้ก็จะเป็น
เวลาถึงประมาณ ๑๕ ปี แต่เราก็ยังมีได้ใช้
พระราชบัญญัติตั๋วเงินคลังให้เป็นประโยชน์
โดยแท้จริงสำหรับในการที่จะบริหารระบบ
การคลังให้ถูกต้อง ฉะนั้นรัฐบาลนี้จึงตกลง
ใจว่าเราจะคัดสิทธิ์ไม่ให้รัฐบาลเบิกเงินเกิน
บัญชี และถ้ารัฐบาลจำเป็นที่จะต้อง ใช้เงิน
โดยที่มีรายได้ยังไม่พอกับจ่าย รัฐบาล
นี้ก็อาจจะสามารถใช้วิธีขาดค้เงินคลังออก
ตั๋วเงินคลังต่อไป ซึ่งเป็นประเพณีนิยม ใน

LIART

เรื่องตั๋วเงินคลังนี้ ทางรัฐบาลก็จะได้รับ
ปรับปรุงเสียใหม่ ตั๋วเงินคลังนี้เป็นวิธีซึ่งกู้เงิน
ในระยะสั้น คือหมายความว่ารัฐบาลจะ
ต้องใช้หนี้ให้แก่ผู้ซื้อตั๋วเงินคลังภายใน ๓
เดือน พอครบ ๓ เดือนก็จะต้องจ่ายใช้หนี้
ไป ไม่ใช่รูปแบบพันธบัตรตั้ง ๑๕๐ ปีอะไรก็
ไม่ใช่เช่นนั้น และนอกจากนั้นทางรัฐบาล
ก็จะได้รับปรับปรุงเรื่องตั๋วเงินคลังนี้ให้เป็นที่
นิยมของประชาชนและเป็นที่ยอมรับของ
ธนาคารพาณิชย์หรือหันมาลงทุนหาผลประโยชน์
ในทางซื้อตั๋วเงินคลัง เพื่อเป็นหลัก
ประกันสำหรับระยะสั้นของรัฐบาล แทนที่
จะเก็บเงินสำรองไว้ในอัครางหรือว่าปล่อย
เงินไปให้ผู้กู้ยืมไปใช้โดยที่นำเกรงต่อ
อันตรายของธนาคารนั้น ๆ ซึ่งอาจจะ
ต้องทางที่จะทำให้เกิดกระทบกระเทือนต่อ
ระบียบการธนาคารอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งถ้า
หากธนาคารในประเทศเราคือพุกกันง่าย ๆ
คือหมายความว่า ก็คือผู้ที่ไม่ซื้อตรงโดยที่
ผมไม่อยากจะใช้คำว่าโกงหรือ ไม่อยากจะ
ใช้คำว่าอะไร คือไม่ชำระหนี้คือธนาคาร
มาก ๆ ขึ้น ถ้าธนาคารนั้นต้องเป็นอะไรไป
ก็กระทบกระเทือนถึงระบบการเงิน
ของประเทศเหมือนกัน ซึ่งจะทำให้เกิด
ความปั่นป่วนขึ้นได้ เพราะฉะนั้นในสิ่ง
เหล่านี้ทางรัฐบาลก็ต้องปรับปรุงตั๋วเงิน
คลังให้เป็นที่นิยม อาทิ เช่น เป็นต้นว่า
ให้ดอกเบี้ยสูงขึ้น เช่นอย่างเวลานี้เท่าที่ผม
จำได้ว่า ตั๋วเงินคลังนั้นเท่าที่เคยออกมา

เพียงดอกเบี้ยร้อยละ ๒ ไม่เกินร้อยละ ๒
ถ้าในต่อไปให้เราปรับปรุงดอกเบี้ยให้สูงขึ้น
เช่นเป็นต้นว่าไม่เกินร้อยละ ๕ ก็เข้าใจว่า
จะมีผู้นิยมมากขึ้น เพราะว่า ๓ เดือนเท่า
นั้นก็ได้เงินอันหนึ่งกลับคืนไป ซึ่งถ้ากระทำ
ได้เช่นนั้นแล้วก็จะไปถึงการพัฒนา
การทางเศรษฐกิจของประเทศไทยเราด้วย
ไม่ใช่แต่เฉพาะในเรื่องระบบการคลังหรือมี
ใช้เฉพาะแต่เพียงที่จะให้รัฐบาลทำให้ถูก
ต้องตามระบบประชาธิปไตยอย่างเดียว
ก็หาไม่

ในประการที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติ
งบประมาณฉบับเก่า นั้น เราได้มีข้อความว่า
“ให้รัฐบาลมีสิทธิที่จะเบิกเงินเกินบัญชีได้
ไม่เกินร้อยละ ๒๕” คือรวมความว่า ๒๕
เปอร์เซ็นต์ ของรายจ่ายตามที่กำหนดไว้
เพราะฉะนั้นตามกฎหมายใหม่นี้ก็ตัดคำว่า
“เบิกเงินเกินบัญชี” นี้ออก แต่ทว่าอาจจะ
ให้รัฐบาลกู้เงินในระยะสั้นหรือในระยะยาว
โดยวิธีการทำงานประมาณแผ่นดิน โดยที่
ไม่ให้เกินร้อยละ ๒๐ ก็คือตัดจำนวนลงเสีย
บ้าง ให้เอาออกเสีย ๕ คงเหลือร้อยละ ๒๐
ซึ่งถ้าหากวงงบประมาณแผ่นดินสูงขึ้น ถ้า
หากว่าภาวะในทางเศรษฐกิจเราดีขึ้น งบประมาณ
เราก็ควรจะสูงขึ้นตามลำดับ เรา
จะเห็นได้ว่างบประมาณแผ่นดินเมื่อปีกลาย
ถึง ๘,๐๐๐ กว่าเกือบ ๙,๐๐๐ ล้าน ซึ่งสมัย
ก่อนมีเพียง ๕,๐๐๐ -- ๖,๐๐๐ ล้านเท่านั้น
ถ้าร้อยละ ๒๐ ก็เป็นจำนวนซึ่งเพิ่มสูงขึ้น

LIERT

เป็นเงาตามตัวตามจำนวนเงินก้อนใหญ่ของตัวเลขในงบประมาณเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราก็ตัดคำว่า “เบิกเงินเกินบัญชี” ออกแล้วก็เพิ่มคำว่า “ให้กู้เงินได้ไม่เกินร้อยละ ๒๐ ของยอดรายจ่าย”

ในประการที่ ๓ ในบทบัญญัติบางมาตราของกฎหมายวิธีการงบประมาณฉบับเดิมก็ได้วางกำหนดกฎเกณฑ์ไว้เคร่งครัดเกินไปจนเป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติงานและการบริหาร ซึ่งทางรัฐบาลได้รับคำร้องเรียนจากหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือในเรื่องกู้ยืมเงินของรัฐบาลหรือ การนำส่งเงินรายรับต่อคลังของสถาบันบางแห่ง หรือในกรณีที่มีเอกชนบริจาคเงินบำรุงสถาบันต่าง ๆ เพื่อการหนึ่งการใดเป็นพิเศษ ในเหตุนี้ในทางกฎหมายก็ควรจะผ่อนโลมให้เป็นไปตามเจตนาของผู้บริจาคนั้น ๆ เพราะฉะนั้นจึงได้แก้กฎหมายอันนี้ที่ไม่เหมาะสมแล้วก็ได้ให้มีขอชดเชยสมควรถือจะปฏิบัติได้ ความจริงในเรื่องประการที่ ๓ ที่ผมชี้แจงชี้เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งอยู่เหมือนกัน อาทิเช่น เป็นต้นว่า ที่ผมบอกว่ายกเว้นรัฐบาลบ้างอย่างซึ่งไปกู้เงินยืมมา ซึ่งจะเป็นการกู้ยืมเงินจากออสเตรียก็ให้หรือจากเอกชนก็ดี หรือจากที่อะไรก็ตามเงินอันนั้นก็ต้องนำส่งต่อคลัง ไปยืมเงินมาได้ก็จะต้องนำเงินส่งต่อคลัง แล้วคลังก็มาตั้งงบประมาณให้กับหน่วยงานรัฐบาลอีกนั้นๆ

ซึ่งเป็นวิธีที่เลอะเทอะยิ่งเอ็ดคักซ้ำทำให้เสียเวลา แล้วนอกจากนั้นไม่ว่าเงินประเภทใดต้องนำส่งต่อคลังหมด ไม่ว่าจะโอนเงินผู้บริจาคหรือเงินบำรุงอะไรต่าง ๆ ก็นำเงินส่งต่อคลังหมด ปัญหาสำคัญที่สุดก็คือว่า เช่นอย่างเงินบำรุงโรงเรียนหรือเฉพาะอย่างยิ่งที่ผมเคยไปแถลงในที่ประชุม ของสภาการศึกษาหรือต่อมหาวิทยาลัยต่างๆ ไว้แล้วว่า บรรดาเงินค่าบำรุงโรงเรียนซึ่งเราได้เริ่มเก็บ ให้ถือว่าเป็นเงินบำรุง ก็คือเงินค่าเล่าเรียนนั่นเองแต่ละคนละ ๕๐๐ บาททุกมหาวิทยาลัย เงิน ๕๐๐ บาท ความจริงไม่พลเคย เช่นอย่างเรียนแพทย์คนหนึ่งอย่างนี้เฉพาะค่าใช้จ่ายเป็นเดือนแสน แต่เราให้แก่ออกเพียง ๕๐๐ บาท เท่านั้น แล้วก็หลายมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ ๕๐๐ บาท มหาวิทยาลัยวชิร ๕๐๐ บาท เพื่อให้แก่ผู้แกลเรียนจะต้องเสียเงิน ไม่ใช่ว่าเรีกินแล้วไม่ต้องเสียเงิน อย่างที่ผมได้เคยชี้แจงแล้วว่า ไม่มีมหาวิทยาลัยเกือบจะพูดได้ว่าในโลกที่เขาเรียนฟรีกันตั้งแต่เริ่มต้นจนจบสถานโดยที่รัฐบาลต้องออกในเรื่องขึ้นมหาวิทยาลัยนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้แก่ออกเพียงคนละ ๕๐๐ บาทและผมได้เคยกล่าวคำมั่นและได้กล่าวบอกว่า เงินที่ยังเสียค่าเล่าเรียนหรือเงินบำรุงนี้ก็ตามจะเอาไปไหน จะเอาไปไว้ที่มหาวิทยาลัยไหน ๆ เพื่อใช้จ่ายคือบำรุงมหาวิทยาลัยนั้น ๆ แต่ทำตามกฎหมายเก่าทำปฏิบัติโดยเคร่งครัดแล้ว

LIRT

จะทำอย่างนั้นไม่ได้ จะต้องมีเงิน ๔๐๐ บาทที่แบ่งส่งเสียให้คลังหมด ไม่ว่าจะไรหมดส่งให้คลังหมด ซึ่งผมคิดว่าท่านทั้งหลายซึ่งเคยเป็นข้าราชการประจำมาคงจะทราบแล้ว ไม่ว่าท่านจะโรจโรจาจะต้องส่งเข้าคลังหมด ตลอดจนกระทั่งเงินของผู้บริจาคตามเจตนาของเขาวัวให้บำรุงไอ้เน่ บำรุงไอ้เน่ ก็จะต้องนำส่งคลังหมด เพราะฉะนั้น เหตุนี้ผมคิดว่าเราจะต้องสนองตามเจตนาอันดีของผู้บริจาค และเพื่อให้หนักที่ขาต่าง ๆ เขาเข้าใจว่าเงินที่เขาเสียไปนั้นไม่ไปใช้ทำอย่างอื่น เอาไปใช้เพื่อการศึกษาของมหาวิทยาลัยของเขา ซึ่งผมเองเคยพูดว่าเช่นนั้น เนื่องจากเหตุผลต่าง ๆ เราจึงได้คิดคล้ายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่วางขึ้นให้เป็น การผ่อนปรนบ้างให้เงินไปตามความมุ่งหมาย โดยที่แก้ไขบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมนั้น เพื่อให้ปฏิบัติได้ภายในขอบเขตอันสมควร นี้เป็นเหตุผลประกอบการที่ ๓

สำหรับในประการที่ ๔ นี้ก็เช่นเดียวกันตามกฎหมายวิธีการงบประมาณเดิมนี้ รัฐบาลมีอำนาจที่จะจ่ายเงินสำรองจ่ายในกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นรีบด่วนได้ และก็มิได้กำหนดกฎเกณฑ์ไว้จะได้เท่าไรก็ตาม และที่ทางสภาฯ ก็ไม่มีโอกาสที่จะรู้เห็นด้วย ซึ่งเกิดช่องให้รัฐบาลไปใช้จ่ายเงิน ซึ่งถ้าเป็นสมัยก่อนอาจจะกล่าวได้ว่าใช้จ่ายเงินไปในทางที่ไม่ชอบไม่ควรมิได้ โดยที่สภานี้ไม่ได้มีโอกาสรับทราบเนื่องด้วยเหตุนี้

รัฐบาลก็ไม่ปรารถนาที่จะให้มีการปฏิบัติทำนองนี้อีก ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งท่านทั้งหลายก็จะได้เห็นแล้วว่า แม้แต่การทางงบประมาณเพิ่มเติมที่ได้กระทำไปแล้ว ทางรัฐบาลก็ได้เอาเงินคงคลังออกมาใช้เยี่ยงรัฐบาลก่อน ๆ ที่แล้วมา คงใช้เพียงแต่เฉพาะรายรับซึ่งสูงขึ้นเท่านั้นเอง นี้ก็เช่นเดียวกันทางรัฐบาลคิดว่าถ้าเมื่อโอกาสให้เอาเงินมาใช้และโดยทางสภาไม่ได้รับรู้เหมือนอย่างแบบเมื่อก่อนนี้ ในสิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นเรื่องที่ไม่คงทนต่อไป ฉะนั้นตามกฎหมายนี้จึงได้ระบุไว้ว่า ให้มีเงินสำรองจ่ายไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งตามกฎหมายนี้ได้ระบุไว้ว่า ร้อยล้านบาท แล้วเมื่อหลังจากที่รัฐบาลได้จ่ายเงินนั้นไปแล้วก็จะคงเสนอให้สภาทราบและขอสัตยาบันในการใช้จ่ายเงินนั้นต่อไป ไม่ใช่เอาไปใช้แล้ว ก็เอาไปใส่ไว้ในงบประมาณหลายๆ จะต้องรายงานต่อสภาแล้วก็ชี้แจงให้ทราบว่าเอาไปใช้ทำอะไร เพื่อประโยชน์อะไร อะไรที่เรียกว่าเร่งด่วน มีเหตุผลเพียงพอรหรือไม่ ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ก็ควรจะต้องยึดหลักอันควรไว้เพื่อให้อุบัติอย่างที่ผมได้เรียนแล้วว่า ให้ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์นั้น เป็นเงินภาษีอากรที่ราษฎรเขาเสียมา ฉะนั้นถ้าสภานี้ต่อไปเป็นสภาผู้แทนราษฎร ผู้แทนราษฎรก็ควรจำเป็นจะต้องได้รับรู้ในกิจการเงินที่ราษฎร

LIRT

เขาได้เสียสละมาบำรุงประเทศชาติอยู่ด้วย เหมือนกัน เพราะฉะนั้นหลักใหญ่ ๆ ที่ เสนอมาในพระราชบัญญัตินี้ก็มีส่วนสำคัญ อยู่เพียง ๔ ประการนั้นเท่านั้น ซึ่งเป็นหลัก ใหญ่ เพราะฉะนั้นเท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ผม หวังใจว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติย่อมจะเห็น แล้วว่า รัฐบาลนี้ไม่ได้มีเจตนาเสนอมา เพื่อประโยชน์ต่อตัวของตัวเองก็ห้ามมิได้ แต่ตรงกันข้ามตามหลักฐานที่ปรากฏนั้นก็รับ เป็นเครื่องผูกมัดตัวเองเสียด้วยซ้ำ แต่ทั้งนี้ เพื่อระมัดระวังเพื่อที่จะวางรากฐานให้มั่นคง ถูก ต้องตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นส่วน หนึ่งของการปฏิวัติ ซึ่งได้ชี้แจงให้ทราบมา สักใดซึ่งมันไม่เหมาะสม เราจะได้แก้ไข เพื่อวางพื้นฐานให้รัฐบาลชุดต่อไป ไปได้มา บริหารกิจการให้ถูกต้อง เพราะฉะนั้นหวัง ใจว่าในการกระทำเช่นนี้ก็เพื่อชี้หลักคาม แบบแผนอะไรต่างๆ ให้ตั้งขึ้น แล้วก็เพื่อ จะทำให้ระบบบริหารการคลังของประเทศ เราดีขึ้น และเพื่อให้เป็นที่เชื่อถือของ ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เพราะในสมัยนี้เรา ย่อมไม่สามารถที่จะอยู่แต่ผู้เดียว โดดเดี่ยว ได้ เพราะฉะนั้นจำเป็นที่จะต้องเป็นเช่นนั้น หวังใจว่าท่านผู้มีความรู้ทั้งหลายคงจะเห็น ความประสงค์ของรัฐบาลนี้ และคงจะ พิจารณากฎหมายฉบับนี้ด้วยดีต่อไป

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้า คิดว่าสมานได้ลำดับครบฟังคำปราศรัยของ ท่านนายกรัฐมนตรี ในการเสนอร่างพระ

ราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยความสนใจและด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้เห็นหลัก การที่ ๆ ในร่างบัญญัติฉบับนี้ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า จะช่วยแก้ไขความยุ่งยากต่าง ๆ สิ่งบก พร่องต่าง ๆ ที่แล้วมาให้กับสังคมเพื่อประ โยชน์แก่ประเทศชาติต่อไป ข้าพเจ้าแน่ใจ เหลือเกินว่าสมานจะสนับสนุนหลักการ แห่งพระราชบัญญัตินี้อย่างพร้อมเพรียง แต่ ข้าพเจ้ามีข้อสงสัยอยู่ข้อหนึ่งซึ่งอยากจะขอ กราบเรียนถามท่านนายกรัฐมนตรี เกี่ยว วยมาตรา ๒๕ ทวิ ซึ่งเป็นหลักการใหม่ ตามที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้แถลงมานั้น ว่า โดยหลักใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าเห็นห้องด้วย เป็นที่สุด ที่จะจัดให้มีเงินทุนสำรองจ่าย อัน เป็นจำนวนแน่นอน เพื่อให้คณะรัฐมนตรี มีอำนาจที่จะนำไปใช้จ่ายในกรณีจำเป็น เพราะการคลังงบประมาณประจำปีนี้ เรา ไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ทุกอย่าง อย่างได้ถูกต้องโดยตลอดก็เป็นธรรมดา อาจ จะมีอะไรที่เป็นเหตุให้จำเป็นต้องใช้จ่าย แต่ถ้ามหากได้วางเงินทุนสำรองไว้เพื่อให้จ่าย แล้ว การจ่ายปะปอย่างที่แล้ว ๆ มา ก็ เป็นอันเสียได้ว่าหมดไป ที่นี้ท่านนายกรัฐมนตรี ได้แถลงว่าตามเจตนารมณ์ของมาตรา ๒๕ ทวินี้ เมื่อคณะรัฐมนตรีได้จ่ายอะไรไป แล้วจากเงินทุนสำรองจ่ายก็ได้รายงานให้ สภาทราบ และขอส่งกลับจากสภาต่อไป เพราะในมาตรา ๒๕ ทวิเขียนด้วยมีว่า เมื่อ ได้จ่ายไปแล้ว ให้ตั้งงบประมาณรายจ่าย

LIART

ชดใช้เพื่อสมทบเงินทุนนั้น ใช้จ่ายต่อไป
 ประโยชน์เองข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านนายก-
 รัฐมนตรีอาศัยเป็นเหตุแถลงต่อสภาว่าจะได้
 มาขอสัถยบันต่อสภาว่าใช้จ่ายอะไรไปบ้าง
 แต่ข้าพเจ้าเสียใจที่ท่านประธาน เมื่อข้าพเจ้า
 อ่านมาครานี้แล้วข้าพเจ้าไม่เข้าใจอย่างที่
 ท่านนายกรัฐมนตรีแถลงเลย เพราะมาครานี้
 ไม่ได้กล่าวถึงว่ามาขอสัถยบันต่อสภาใน
 รายจ่ายที่จ่ายไป แต่มาครานี้ในหัวบท
 บัญญัติเองได้บัญญัติไว้ว่าให้จ่ายได้ในกรณี
 จำเป็นเพื่อประโยชน์ราชการแผ่นดิน โดย
 อนุมัติคณะรัฐมนตรีเพราะฉะนั้นผู้จ่ายจะ
 เป็นใครก็ได้ คณะรัฐมนตรีเป็นผู้อนุมัติทำ
 นั้นเมื่อคณะรัฐมนตรีอนุมัติแล้วก็เช่นกัน
 สมบูรณ์ตามมาครานี้ หากจำเป็นต้องมาขอ
 สัถยบันจากสภาไม่ นอกเหนือไปจากนั้น
 ประโยชน์ที่ว่า เมื่อได้จ่ายไปแล้วให้ตั้งงบ
 ประมาณราคาจากชดใช้เพื่อสมทบเงินทุนนั้น
 ใช้จ่ายต่อไป ก็ย่อมมีความหมายว่า เป็น
 หน้าที่ของสภาที่จะต้องอนุมัติงบประมาณ
 รายจ่ายเพื่อชดใช้สมทบเงินทุนที่จ่ายไปนั้น
 สภาไม่มีทางทำเป็นอย่างอื่น จ่ายไปแล้ว
 จะมีเหตุผลสมควรไม่สมควรก็ตาม ที่จะไม่
 อนุมัตินั้นไม่ได้ เพราะมีบทบัญญัติแห่ง
 กฎหมายบังคับให้ตั้งงบประมาณรายจ่ายชด
 ใช้เพื่อสมทบเงินที่จ่ายนั้นต่อไป และเป็น
 ของแน่นอนว่ากฎหมายที่จะตั้งงบประมาณ
 ชดใช้รายจ่ายเพื่อสมทบทุนที่ใช้จ่ายไปนั้น
 ต้องเป็นไปในรูปร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ

มาเพิ่มเติมหรือร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ
 ประมาณประจําปีเมื่อถึงคราวก็ตาม ซึ่ง
 คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ เป็นของธรรมดา
 ที่นี้เมื่อคณะรัฐมนตรีเสนอมานแล้ว สมมติ
 จ่ายไป ๕๐ ล้าน เสนอตั้งรายจ่ายเพื่อ
 ชดใช้ก็ ๕๐ ล้าน ตามข้อบังคับการประชุม
 ประชุมปรึกษาของสภาทุกสภามาตั้งแต่มีการ
 เปลี่ยนแปลงการปกครองตั้งแต่ พ.ศ.
 ๒๔๗๕ เป็นต้นมาจนบัดนี้ และจะเป็นคัง
 นั้นต่อไปด้วยในข้อบังคับใหม่ที่กำลังจวน
 จะเสร็จอยู่นี้ว่า รายจ่ายซึ่งต้องจ่ายตาม
 กฎหมายก็ดี ตามข้อผูกพันอื่นที่เกิดจาก
 สัญญาหรืออะไรก็ดี สมมติไม่มีลิตธิ
 ประยุกต์คิดรายจ่ายนั้น ได้แต่ทางเพิ่ม
 ลดไม่ได้ ตัดไม่ได้ ก็เมื่อเช่นนั้นแล้วย่อม
 หมายความว่า ทั้งโดยนัยแห่งบทบัญญัติ
 มาตรา ๒๙ ทวิและโดยนัยข้อบังคับการประชุม
 ประชุมปรึกษาของสภา สภาย่อมคงอยู่
 ในฐานะต้องยอม ตั้งงบประมาณเพื่อ
 ชดใช้เงินทุนที่ใช้จ่ายไปนั้น ไม่ว่าการจ่าย
 นั้นทางสภาจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย
 สภาไม่มีหน้าที่และไม่มีอำนาจที่จะไปยับ
 ยั้งหรือที่จะอนุมัติหรือไม่อนุมัติ สภาก
 อยู่ในฐานะต้องอนุมัติทั้งโดยบทบัญญัติแห่ง
 กฎหมายและโดยข้อบังคับการประชุมปรึกษ
 ษาของสภา เมื่อกรณีเป็นเช่นนี้แล้ว ท่าน
 ประธาน ข้าพเจ้าต้องขออภัยต่อท่านนายก
 รัฐมนตรีที่จะกล่าวว่า เห็นจะเป็นการไม่
 ถูกต้องกระมังที่ว่าคณะรัฐบาลจะมาขอสัถ-

LIRT

ยابันจากสภา แต่หากที่ผ่านกล่าวนั้นเป็นเจตนารมณ์อันแท้จริงของรัฐบาลแล้ว ก็เห็นจะต้องแก้มาตรา ๒๕๗ ให้นิให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์นั้น ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ร่างผิดหรือคำอธิบายของท่านนายกรัฐมนตรีผิด แต่อาจจะยังมีความเข้าใจไม่ตรงกันอยู่อย่างนี้ ทั้งนี้ข้าพเจ้าในความเห็นส่วนตัวแล้ว ถ้ากฎหมายบัญญัติอย่างไรลงไป ผู้บริหารที่เราไม่มีความวิตกเลย แม้แต่กฎหมายนั้นจะเป็นกฎหมายแล้ว ถ้าผู้บริหารที่เราไม่ต้องวิตก แต่ตรงกันข้ามกฎหมายใดแม้แต่กฎหมายที่ดีเราไปบริหารเลย เขียนหรือไม่เขียนมันก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นที่ข้าพเจ้าวิตกว่าจะมีเรื่องที่มีการจ่ายอันไม่สมควรในบางกรณีหรือในบางกาลจะขึ้นมาและสภาต้องตกอยู่ในฐานะต้องยอมไม่มีทางเลือก แล้วท่านประธานไปรูดอย่าลืมว่ากฎหมายที่เราออกไปนั้นไม่ใช่หมายความว่าให้ ๗ วันหรือ ๑๐ วันหรือระยะเวลาการบริหารของรัฐบาลนี้ เป็นกฎหมายถาวรถาวรหน้าอีก ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปี ๕๐ ปี หากไม่มีกรแก้กฎหมายนี้มันก็จะเป็นการเปิดช่องที่ให้อำนาจเงินของรัฐบาลในวงเงิน ๑๐ ล้าน ๆ ก็ร้อยล้าน แต่ว่าถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้งหาใช้ร้อยล้าน ไม่เพราะว่าพร้อมไปเท่าไรก็ต้องเต็ม โดยที่ช่วยจ่ายเพิ่มเติมในกฎหมายนี้ไม่ได้บอกว่าปีละร้อยล้านหรือก็ปีร้อยล้าน ก็หลาย ๆ ร้อยล้านก็เป็นหมื่นล้านแสนล้านได้ เพราะฉะนั้นถ้าฉวย

ในกาลสมัยหน้าเป็นโครงการที่หมายามวัยของประเทศชาติได้รัฐบาลที่ไม่ดีแล้ว กฎหมายนี้จึงกลายเป็นเครื่องมือของเขาไม่รู้จักจบเช่นเดียววัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ตำหนิว่าที่เขียนนี้ผิดหรือบกพร่องอะไรหรอก แต่ว่าสงสัยว่าเจตนาของท่านรัฐบาลกับตัววลยลักษณะอักษรออกจะไม่ค่อยตรงกันอยู่ จึงไม่ทราบว่าจะเขากันอย่างไรรเน

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ (นายกรัฐมนตรี) : ผมขอขอบพระคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคนเมื่อกี้ที่ได้กรุณาให้คำชี้แจงหรือแสดงข้อข้องใจ แท้ที่จริงผมก็มีเจตนาประสงค์อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวเช่นเดียวกัน เพราะเหตุว่าในคอนท้ายแห่งมาตรา ๒๕๗ วรรคนี้ เราได้มีบอกว่า “และเมื่อได้จ่ายไปแล้วให้ตั้งงบประมาณรายจ่ายชดใช้เพื่อสมทบเงินทุนนั้น ให้จ่ายต่อไป” อันนี้ก็หมายความว่างบประมาณอันนั้นต้องมาชดเชยคืนสภา และสภานี้ก็จะไล่เสียงได้ นี้ก็มีความหมายอยู่เพียงเท่านี้ แต่ทว่าผมก็เห็นใจในแง่ที่ท่านสมาชิกที่ได้กล่าวเมื่อกี้เหมือนกันว่าความจริงควรจะควบคุมให้ลดน้อยให้ดีขึ้นกว่านี้ ทางรัฐบาลก็พร้อมถ้าหากว่าจะเต็มใจจะเข้าไป แต่่วิธีการเขียนเจ้าหน้าที่เฉพาะอย่างยิ่งคือทางงบประมาณก็บอกว่าจะต้องเขียนอย่างนี้ ถ้าไม่อย่างนั้นทีเดียวจะกลายเป็นงบประมาณเพิ่มเติม แต่แท้ที่จริงแล้ว

เงินสำรองจ่ายเพื่อใช้ในโครงการเร่งด่วน หรือกรณีฉุกเฉินหรือในเหตุที่รีบเร่งนั้นเป็นของธรรมดาเหลือเกินซึ่งก่อนจะจ่ายนั้นจะ มาขออนุญาตต่อทางสภาก่อนไม่ได้ ย่อม มีหลายอย่างเช่นเรื่องน้ำหรืออุทกภัยหรือ เรื่องอะไรต่างๆ ร้อยแปดตลอดจนกระทั่ง แม้แต่ทุกวันนี้อย่างกรณีลาวอย่างนี้เป็นต้น เราจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นพิเศษหลายอย่างที่ เกี่ยว เขาเพียงง่างๆ เพียงแต่คนอพยพ เข้ามา ทางกระทรวงมหาดไทยก็จะต้องไป จัดการเลี้ยงดูจะต้องไปทำอะไรหลายอย่าง ก็ไม่สามารถที่จะใช้ได้ แต่ว่าแท้ที่จริงก็มี เงินอีกประเภทหนึ่งอยู่เหมือนกันซึ่งพอจะ หมุนกันได้ ซึ่งเราเรียกว่าเงินงบกลางหรือ เงินอะไรซึ่งพอจะไปหมุนกันได้ และก็ ค้วยเจตนาอันแท้จริงของ สมมุติจะไม่ พยายามใช้เสียเป็นอันขาดโดยที่ว่าการใช้ ออกไปนั้นก็คือคิงเงินคงคลังออกไปใช้ นั้นเอง โดยที่ไม่ต้องตั้งงบประมาณเพิ่ม เติม แต่ทว่าโดยธรรมดาเรื่องเร่งด่วนนั้น มันจะมาบอกกันไม่ได้ มันเกิดขึ้นทันทีก็จะต้องใช้ทันที เพราะฉะนั้นผม ก็เห็นใจในข้อที่ว่าเอาดำเป็นรัฐบาลเพราะห้ ธรรมดาผมร้าย ไปโดนเอารัฐบาลที่ไม่เข้า อาจเอาเงินไปใช้ในทางที่ไม่ถูกมันเขียน ยกเหมือนกัน และคนที่เห็นรัฐบาลก็จะ ต้องได้รีบแก้ไขที่ไว้วางใจกันไปแล้ว ถ้า หากว่าท่านสมาชิกจะเพิ่มอะไรเข้าไปให้ มันหะมีคชะแมงก็ยิ่งกว่านั้นผม ในนามของ

รัฐบาลก็ไม่รังเกียจเลยที่จะใส่ไว้เพราะว่านี่ จะได้เป็นเครื่องมือควบคุมรัฐบาลต่อๆ ไปด้วย

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ต่อ จากนี้ไป ข้าพเจ้าขอมติที่ประชุมว่าสม การจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรรับหลัก การแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรด ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ท่าน ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เป็น อันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งพระราช บัญญัติฉบับนี้โดยเอกฉันท์ รัฐบาลจะขอ ตั้งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

จอมพล ศฤงค์ ณะระวีชาติ (นาย ก รัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตั้งกรรมาธิการ วิสามัญ

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : (รัฐ บาลขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ จะมีท่านผู้ ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็น เป็นอย่าง อื่น)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เมื่อ ไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือ ว่าที่ประชุมอนุมัติ ทางรัฐบาลจะขอเสนอ จำนวนกี่คน

LIART

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ (นายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการ ๑๑ คน ทางรัฐบาลขอ ๕ คน

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: (รัฐบาลขอตั้งกรรมาธิการ ๑๑ คน และฝ่ายรัฐบาลขอเสนอ ๕ คน จะมีทำนองผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: เมื่อไม่มีทำนองผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ปล่อยให้ทางรัฐบาลเสนอได้

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ (นายกรัฐมนตรี) : ทางรัฐบาลขอเสนอ ๑. พระยาอรรณการีย์นรินทร์ ๒. นายบุญมา วงศ์สุวรรณ ๓. นายบุญธรรม ทองไข่มุกต์ ๔. พลตรี พลพัฒน์ สุวรรณะชฎ ๕. นายสังข์ เปล่งวานิชย์

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ปล่อยให้สมาชิกไปรคเสนอได้

นายเล็ก จุณณานนท์ : ข้าพเจ้าขอเสนอ พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์

(มีสมาชิกรับรอง)

นายพ่วง สุวรรณรัฐ : ข้าพเจ้าขอเสนอ คุณถวิล สุนทรทาร์กุล

(มีสมาชิกรับรอง)

นายสิริ ปากาสิต : ข้าพเจ้าขอเสนอ คุณบ๋วย อึ้งภากรณ์

(มีสมาชิกรับรอง)

พลจัตวา ฤกษ์ สุวรรณระนะ ข้าพเจ้าขอเสนอ คุณบุญชนะ อัครดาการ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายพิศ บัญชาอักษรณ : ข้าพเจ้าขอเสนอ คุณสิริ ปากาสิต

(มีสมาชิกรับรอง)

นายกมล วรรณประภา : ข้าพเจ้าขอเสนอ คุณเสริม วินิจฉัยกุล

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ครบ ๖ คนแล้ว เสด็จกราบ

นายประเสริฐ บัณฑิตสุนทร (ผู้ทำหน้าที่แทนเลขาธิการสภาฯ) : รายชื่อคณะกรรมาธิการมีดังนี้ ๑. พระยาอรรณการีย์นรินทร์ ๒. นายบุญมา วงศ์สุวรรณ ๓. นายบุญธรรม ทองไข่มุกต์ ๔. พลตรี พลพัฒน์ สุวรรณะชฎ ๕. นายสังข์ เปล่งวานิชย์ ๖. พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ๗. นายถวิล สุนทรทาร์กุล ๘. นายบ๋วย อึ้งภากรณ์ ๙. นายบุญชนะ อัครดาการ ๑๐. นายสิริ ปากาสิต ๑๑. นายเสริม วินิจฉัยกุล

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: เปรียญคดีภายใน ๓ วัน

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ (นายกรัฐมนตรี) : ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ทางรัฐบาลขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน จะมี

LIERT

ท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่
 (ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่าง
 อื่น)

ประธานสภาฯ รัฐธรรมนูญ : เมื่อ เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๐.๒๕ นาฬิกา.

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม

ปิ่นไทย มาลากุล	โหมเกล้า ธีพลากร	ผู้ตรวจงาน
นายมนูญ บริสุทธิ์	ฉันทนา ชานเปี่ยม	"
พล.ร.ท. ศรี ตาวราย	อุคม พลอยสังข์วารีย์	"
พล.ท. กฤษ ปุณณกันต์	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	"
มาลัย ชูพินิจ	ธนู บุญยรงค์	"
พ.อ.จ. ธนะโชติ	จำรงค์ ใจอ่อนหม่อม	"
	แก้ว หมู่พัยักษ์	"
	สินธุ์ชัย ชี้อัสสัยดี	"

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๖ / ต.ค. / ๐๓

สุพันธ์ จิตรถถึก

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม
 ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 หัวหน้ากองการประชุม
 ประเสริฐ บัฑะสุกนธ์
 รองเลขาธิการ ฯ
 เจริญ บัณฑโร
 เลขานุการสภา ฯ

พล.อ. ศ. สุทธิสารธรรมากร

ประธานสภาฯ รัฐธรรมนูญ

